

Arrest

nr. 287 907 van 21 april 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, tot de Tigrinya-etnie te behoren en het christelijk-orthodoxe geloof te belijden. U werd geboren op X in X in X. U ging naar school tot de 8e graad. In 2012 werd u geschorst van school omdat u meerderjarig werd. Vervolgens werd u landbouwer. In 2016 trouwde u met uw vrouw (...). Hierna verhuisde u met uw vrouw naar Golij. In oktober 2016 werd u opgepakt tijdens een giffa. U besloot Eritrea te verlaten om te ontkomen aan de militaire dienst. U stak op 27 december 2016 illegaal de grens over met Soedan. U verbleef een drietal maanden in Soedan, eerst in het vluchtelingenkamp van Shegerab en dan in Khartoum. Vervolgens reisde u door naar Libië. In

november 2017 trok u door naar Italië. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in (hierna VIB) op 19 januari 2018. U stelde dat u eigenlijk geen VIB wilde indienen in Italië, maar dat u gezinshereniging wou met uw zus (...), die internationale bescherming geniet in Zwitserland. **In december 2018 verkreeg u internationale bescherming in Italië.** In augustus 2019 mocht u niet langer in een opvangcentrum verblijven waardoor u op straat belandde. In oktober 2019 werd uw tas gestolen met uw verblijfsvergunning voor Italië in. Toen dit was gebeurd maakte u de beslissing om Italië te verlaten. In november 2019 reisde u richting Frankrijk. Op 27 december 2019 kwam u aan in Frankrijk. Hier diende u een nieuwe VIB in op 19 februari 2020. Dit verzoek werd niet ingewilligd. In juni 2021 vertrok u uit Frankrijk. U reisde naar België. Op 24 december 2021 diende u een VIB in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ).

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u een kopie van uw Eritrese identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn – uw eigen verklaringen (Notities persoonlijke onderhoud, hierna NPO, pp. 5, 12-14) en een verklaring van de Italiaanse autoriteiten waaruit blijkt dat u de vluchtelingenstatus heeft bekomen en op basis hiervan een verblijfsvergunning heeft gekregen in Italië die geldig is tot 2023 – blijkt dat u **reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië.** Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat

die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in **Italië** geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van **werkgelegenheid, huisvesting en racisme** voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe **nauwelijks** stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in **Italië** geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet

als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Er wordt op gewezen dat u doorheen uw verklaringen eerder blijk gaf van te berustten in uw lot dan initiatief te nemen om uw rechten te doen gelden.

Zo heeft u na het verkrijgen van uw status nauwelijks iets ondernomen om uw eigenlijke verblijfsvergunning te krijgen, met uitzondering van naar de Questura te gaan. U heeft niets ondernomen in de tussentijd om info in te winnen over uw rechten als begunstigde van internationale bescherming, zocht niet naar werk en won geen info in over hoe het nu eigenlijk gesteld was met het verwerven van uw verblijfsdocumenten (NPO, pp. 12-14). U stelde dat wachten het enige was wat u kon doen in deze periode (NPO, p. 12). Ook eens u uw verblijfsvergunning verkreeg en niet langer mocht verblijven in het opvangcentrum ondernam u erg weinig om uw rechten te doen gelden. U stelde dat u naar een interimkantoor ging voor werk, maar dat het interimkantoor geen contact kon opnemen met u omdat u geen adres had. Het feit dat het interimkantoor geen contact konden opnemen met u betekent echter niet dat u niet in staat was om zelf terug contact op te nemen met het interimkantoor (NPO, p. 13). Toen u tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS werd gevraagd wat u allemaal had ondernomen om huisvesting te verkrijgen in Italië nadat u uw verblijfsvergunning verkreeg, stelde u dat u bij een organisatie ging die mensen helpt om onderdak te verkrijgen, Viasis. U stelde dat u hier een paar keer ging, maar dat zij u vertelden dat ze enkel mensen hielpen die nog geen verblijfsvergunning hadden en dat u nu op zichzelf aangewezen was. U ging echter nooit naar andere organisaties omdat het volgens u hopeloos was (NPO, p. 14). Gevraagd of u contact opnam met een advocaat antwoordde u dat u geen flauw idee had wat een advocaat voor u kon doen, dat u dit pas leerde toen u reeds in België kwam (NPO, p. 14). U ging ook niet op zoek naar organisaties die erkende vluchtelingen helpen in Italië (NPO, p. 14). Nochtans kwam u wel regelmatig in contact met medewerkers van Caritas en heeft u desondanks geen hulp gevraagd aan hen omwille van taalproblemen (NPO, p. 14-15). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u ook niet op zoek ging naar mensen die dezelfde problemen ervaaarden als u, ondanks het feit dat u wekelijks in contact kwam met mensen in uw kerkgemeenschap die uw taal spraken (NPO, p. 15). Er wordt verder nog gewezen op het feit dat u eens te meer in uw lot berustte toen uw verblijfsdocumenten voor Italië werden gestolen. Zo stelde u dat u naar de Questura ging om nieuwe documenten te verkrijgen, maar dat u niet binnen kon omdat u geen afspraak had. U stelde dat u geen afspraak kon maken omdat er een taalprobleem was en omdat u stress had vanwege de diefstal van uw tas (NPO, p. 14). Toen de dossierbehandelaar vroeg of u, nu u wist wat uw rechten waren als begunstigde van internationale bescherming, in staat zou zijn om uw rechten te doen gelden in Italië, stelde u dat u dacht dat als Italië u zou willen helpen, dat ze dit zouden gedaan hebben toen u daar nog was (NPO, p. 14).

Uit bovenstaande blijkt dan ook dat u nauwelijks stappen heeft gezet om uw rechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië te doen gelden.

Waar u zich beperkt tot de algemene verwijzing dat mensen van kleur **in Italië** het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn (NPO, p. 10), volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.

U heeft dan ook niet kunnen aantonen dat u daadwerkelijk in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zou belanden bij terugkeer naar Italië.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in **Italië** geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. De kopie van uw Eritrese identiteitskaart toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan, dewelke hier niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat verzoeker de status van internationale bescherming geniet in Italië en aldus niet kan worden teruggeleid naar Eritrea.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van:

*“• artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;
• artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);
• artikel 4 en 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
• artikel 48 tot artikel 48/7, artikel 57/6 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna wet van 15 december 1980);
• artikel 21 van de Richtlijn 2013/33/EU van Het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking);
• artikel 4 en artikelen 20 tot en met 35 en volgenden van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de in houd van de verleende bescherming (herschikking);
• artikelen 33, 34 en 35 van de Richtlijn 2013/32/EU van Het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking);
• artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
• artikel 17, §2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
• het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
• het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).”*

2.2. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom het voorliggend verzoek om internationale bescherming al dan niet ontvankelijk is ingevolge de verkregen internationale beschermingsstatus in een andere EU-lidstaat.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid.

2.3. Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : [...]*

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien*

blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Italië.

Uit het administratief dossier (brief van 10 februari 2022 van de Italiaanse Dublin Unit) blijkt dat verzoeker in Italië internationale bescherming toegekend kreeg, met bijhorend verblijfsdocument geldig tot 5 augustus 2023, uitgereikt door de politie in Rome. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift aan dat verweerder geen onderzoek heeft verricht zowel naar de situatie voor vluchtelingen in Italië om in geval van terugkeer naar Italië toegang te krijgen tot financiële steun, huisvesting, werk, verblijfsdocumenten, enz. als naar de huidige socio-economische situatie van vluchtelingen in Italië, hoewel hij deze heeft aangehaald.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielsysteem worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, “*Ibrahim e.a.*”, overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan het vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Italië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Italië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Italië tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, “*Ibrahim e.a.*”, overweging 90 e.v.).

In casu beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot een uiteenzetting over en verwijzingen naar landeninformatie over de toegang tot de arbeidsmarkt, de toegang tot huisvesting, de toegang tot gezondheidszorg, en sociale steun, zonder evenwel aan te tonen dat verzoekers levensomstandigheden, vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in Italië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

Dienaangaande wordt nog benadrukt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Italië, inzake sociale steun, huisvesting en medische zorg, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere onderdaan van de Europese Unie op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. Ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Italiaanse onderdanen op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg kunnen problematisch en complex zijn. In die zin dienen de verklaringen van verzoeker over de levensomstandigheden voor personen met internationale bescherming in Italië te worden gekaderd binnen de algemene Italiaanse context, die ook voor de Italiaanse onderdanen de levensomstandigheden negatief beïnvloedt.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft

geen precedentswaarde die bindend is. Elke verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker in Italië problemen heeft ondervonden op vlak van huisvesting, tewerkstelling, het verkrijgen van verblijfsdocumenten en zelf de moeilijkheden heeft ondervonden die begunstigten van internationale bescherming in Italië zelf ondervinden. Verweerder heeft hier geen rekening mee gehouden.

Verweerder oordeelde met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde problemen in Italië als volgt:

“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

*Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in **Italië** geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van **werkgelegenheid, huisvesting en racisme** voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.*

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

*Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe **nauwelijks** stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in **Italië** geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.*

Er wordt op gewezen dat u doorheen uw verklaringen eerder blijk gaf van te berustten in uw lot dan initiatief te nemen om uw rechten te doen gelden.

Zo heeft u na het verkrijgen van uw status nauwelijks iets ondernomen om uw eigenlijke verblijfsvergunning te krijgen, met uitzondering van naar de Questura te gaan. U heeft niets ondernomen in de tussentijd om info in te winnen over uw rechten als begunstigde van internationale bescherming, zocht niet naar werk en won geen info in over hoe het nu eigenlijk gesteld was met het verwerven van uw verblijfsdocumenten (NPO, pp. 12-14). U stelde dat wachten het enige was wat u kon doen in deze periode (NPO, p. 12). Ook eens u uw verblijfsvergunning verkreeg en niet langer mocht verblijven in het opvangcentrum ondernam u erg weinig om uw rechten te doen gelden. U stelde dat u naar een interimkantoor ging voor werk, maar dat het interimkantoor geen contact kon opnemen met u omdat u geen adres had. Het feit dat het interimkantoor geen contact konden opnemen met u betekent echter niet dat u niet in staat was om zelf terug contact op te nemen met het interimkantoor (NPO, p. 13). Toen u tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS werd gevraagd wat u allemaal had ondernomen om huisvesting te verkrijgen in Italië nadat u uw verblijfsvergunning verkreeg, stelde u dat u bij een organisatie ging die mensen helpt om onderdak te verkrijgen, Viasis. U stelde dat u hier een paar keer ging, maar dat zij u vertelden dat ze enkel mensen hielpen die nog geen verblijfsvergunning hadden en dat u nu op zichzelf aangewezen was. U ging echter nooit naar andere organisaties omdat het volgens u hopeloos was (NPO, p. 14). Gevraagd of u contact opnam met een advocaat antwoordde u dat u geen flauw idee had wat een advocaat voor u kon doen, dat u dit pas leerde toen u reeds in België kwam (NPO, p. 14). U ging ook niet op zoek naar organisaties die erkende vluchtelingen helpen in Italië (NPO, p. 14). Nochtans kwam u wel regelmatig in contact met medewerkers van Caritas en heeft u desondanks geen

hulp gevraagd aan hen omwille van taalproblemen (NPO, p. 14-15). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u ook niet op zoek ging naar mensen die dezelfde problemen ervoeren als u, ondanks het feit dat u wekelijks in contact kwam met mensen in uw kerkgemeenschap die uw taal spraken (NPO, p. 15) Er wordt verder nog gewezen op het feit dat u eens te meer in uw lot berustte toen uw verblijfsdocumenten voor Italië werden gestolen. Zo stelde u dat u naar de Questura ging om nieuwe documenten te verkrijgen, maar dat u niet binnen kon omdat u geen afspraak had. U stelde dat u geen afspraak kon maken omdat er een taalprobleem was en omdat u stress had vanwege de diefstal van uw tas (NPO, p. 14). Toen de dossierbehandelaar vroeg of u, nu u wist wat uw rechten waren als begunstigde van internationale bescherming, in staat zou zijn om uw rechten te doen gelden in Italië, stelde u dat u dacht dat als Italië u zou willen helpen, dat ze dit zouden gedaan hebben toen u daar nog was (NPO, p. 14).

Uit bovenstaande blijkt dan ook dat u nauwelijks stappen heeft gezet om uw rechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië te doen gelden.

Waar u zich beperkt tot de algemene verwijzing dat mensen van kleur in Italië het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn (NPO, p. 10), volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.

U heeft dan ook niet kunnen aantonen dat u daadwerkelijk in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zou belanden bij terugkeer naar Italië.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard."

Verzoeker beperkt zich tot de verwijzing naar algemene landeninformatie in verband met de moeilijkheden die statushouders in Italië kunnen ondervinden, doch doet hiermee gaan afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Hij werpt hiermee geen ander licht op de vaststelling dat hij in het kader van de ervaringen waarmee zij naar eigen zeggen geconfronteerd werd, niet aantoont dat hij zijn rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden, en dat in dit verband immers moet worden vastgesteld dat hij hiertoe eerder beperkte stappen heeft gezet, terwijl het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en zij dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat zij zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat de bescherming die haar in Italië verleend werd, ontoereikend zou zijn. Verzoeker laat na zijn betoog te concretiseren, minstens toont hij niet op overtuigende wijze aan dat hij zelf persoonlijk de nodige ernstige pogingen ondernomen heeft om er de nodige bescherming of hulp te zoeken voor de problemen die hij er zou hebben gekend en om er zijn rechten te doen gelden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat zijn levensomstandigheden in Italië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen schending van "artikel 21 van de Richtlijn 2013/33/EU van Het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking)", "artikel 4 en artikelen 20 tot en met 35 en volgenden van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de in houd van de verleende bescherming (herschikking)" en de "artikelen 33, 34 en 35 van de Richtlijn 2013/32/EU van Het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)" worden aangenomen.

Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangehaald, wordt erop gewezen dat dit vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij terugkeer naar Italië. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in, niettegenstaande de commissaris-generaal heeft beoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De Raad doet te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid evenmin uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie, het welke bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen”* en dat aldus inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker in het verzoekschrift een schending van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoert, dat stelt: *“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”*, merkt de Raad op dat artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 slechts bevestigt. Verzoeker laat na in zijn verzoekschrift uiteen te zetten op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Italië. Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF